

Moord in Villa Zilver

DEEL 1

EXCLUSIEF
voor Margriet
geschreven door
het Moordwijken-
collectief

Wie zijn de Moordwijken?

Moord in Villa Zilver is exclusief voor
Margriet geschreven door het
Moordwijken-collectief Isa Maron,
Liesbeth van Kempen,
Ingrid Oonincx en Marlen Visser.
Benieuwd naar meer werk van deze
auteurs? Dit zijn hun laatste boeken:

- Isa Maron: *Vierluik*
De Noordzeemoorden;
- Liesbeth van Kempen: *Verpest*;
- Ingrid Oonincx: *Verdwenen*;
- Marlen Visser: *Noodlot*.

1

Sylvia Lievers bekeek de sierlijke bloemen- en planten-
motieven aan de buitenkant van het jugendstilhotel in
Bloemendaal. Deze villa zou haar redding worden. Ze
had het laatste deel van haar voorschot opgeofferd aan
een verblijf in dit luxe hotel en als de inspiratie voor haar
nieuwe thriller hier niet zou komen, zou hij waarschijn-
lijk nooit meer komen. Bovendien was het tijd om grote
stappen te zetten, want haar geld én haar tijd waren op
en haar uitgever trapte niet meer in haar smoesjes.
De eigenaren, volgens de foto op de website een knap
echtpaar van begin veertig, hadden haar beloofd dat ze
een rustige kamer aan de achterkant van het kapitale
pand zou krijgen, inclusief balkon en uitzicht op de
prachtige tuin met zwembad, bloemperken, hagen en
eeuwenoude bomen. In een week tijd zou ze hier het
slot van haar nieuwe boek gaan schrijven, dat door de
uitgever in de aanbiedingscatalogus al juichend was
aangekondigd als ‘het beste werk ooit van bestseller-
kanon Sylvia Lievers’. Natuurlijk had ze bezwaar
gemaakt tegen die aanprijzing, immers, zo verzoek je
de goden, maar daar had haar uitgever geen boodschap
aan gehad. Marketing is een andere discipline dan het
schrijven van een loeispannende en intelligente thriller,
had Sylvia lijdzaam geconcludeerd.

Na de juichende ontvangst van haar eerdere boeken
leek iedereen te denken, te eisen zelfs, dat het volgende
boek automatisch van een nog hoger niveau was. De
spreekwoordelijke lat lag veel te hoog en Sylvia lag op
haar rug op de hoogspringmat naar boven te staren.
Als deze schrijfretraite niet zou werken moest ze haar
huis verkopen en dat was zó pijnlijk, dat ze compleet
blokkeerde bij het idee.

Niet negatief denken, je gaat dit redden, sprak ze zich-
zelf vermanend toe voordat ze aanbelde. Vreemd genoeg
deed er niemand open. Ze had een hoger serviceniveau
verwacht bij een hotel dat dit soort prijzen vroeg. Na een
zacht duwtje bleek de voordeur niet eens afgesloten te
zijn en ze stapte in een donkere ruimte. Toen haar ogen

gewend waren aan het duister constateerde ze dat het pand ook vanbinnen prachtig was: de sierlijke bloemvormen waren consequent doorgevoerd en waren zelfs gezandstraald in de ramen van de entreehal. Villa Zilver was een prachtige klassieke en inspirerende locatie. Hier moest bijna wel iets goeds uit voortkomen. De balie was verlaten en er was ook geen bel te bekennen. ‘Hallo! Is er iemand?’ riep ze. Haar stem klonk minder zelfverzekerd dan ze van zichzelf gewend was. De druk die ze sinds enige weken voelde uitte zich niet alleen mentaal, maar begon ook fysiek effect op haar te krijgen. “Gewoon doorlopen!” Een dame van een jaar of zeven-tig, gekleed in een neongroen fietspakje, liep haar met ferme passen voorbij. “Dan kom je ze vanzelf tegen.” Nog voordat Sylvia een woord had kunnen zeggen was ze verdwenen. Haar verbazing werd nog groter toen verderop in de gang een vrouw met kort rood haar verscheen, die ze herkende als de eigenaresse, die echter meteen weer door een klapdeur verdween. In de verte klonk inmiddels een zwaar bonkend geluid. Werd er in de buurt gebouwd? Of had iemand muziek

Als ze even geen schrijfinspiratie had, opende ze *Instagram* en ging ze voor de lol naar de zogenaamde influencers kijken

opstaan? Omdat er nog steeds geen receptionist was komen opdagen liep Sylvia verder in de richting van het geluid dat gaandeweg harder werd. Intussen viel haar op dat ook dit deel van het pand prachtig was: op de vloer lagen zwart-witte tegels en aan de wanden waren tegels bevestigd met subtiele bloempatronen. Sylvia merkte dat ze een beetje verliefd begon te worden op deze villa. Aarzelend klopte ze op de houten deur waar de muziek vandaan leek te komen. Toen er na drie klopjes nog geen reactie kwam, besloot ze naar binnen te gaan. In een lege ruimte, die haar aan een balzaal deed denken, stonden enkele groepjes jongeren met elkaar

te praten. Sylvia schatte dat ze rond de twintig waren. Er waren meer meisjes dan jongens en over het algemeen waren het aantrekkelijke types van het soort dat van jongs af aan een abonnement op de orthodontist heeft. Het opvallendst was echter dat ze allemaal een identieke okergele overall droegen. “*Casa de papel* in het geel,” mompelde Sylvia. Gelukkig droegen ze geen Salvador Dalí-masker. Toen ze verder doorliep, begon een van de meisjes hysterisch met haar handen te wapperen alsof Madonna binnen was gekomen. Hoewel, bij die leeftijdstijdsgroep was het vast een jongere artiest die zo’n opwindende teweeg kon brengen. Bij gebrek aan kinderen hield Sylvia het op haar 56ste niet meer zo bij. Iedereen draaide zich naar haar om en alsof het zo gepland was, hield exact op dat moment ook de muziek ermee op. “Hoi,” zei Sylvia een tikje verlegen onder alle aandacht. “Bent u van TNI?” vroeg het meisje dat haar als eerste had gespot.

“Van wat?”
“Van *The Next Influencer* natuurlijk,” lachte het kind alsof zij, Sylvia, iets doms had gezegd. Sylvia dacht na. Af en toe, oké vaak, als ze even geen schrijfinspiratie had, opende ze *Instagram* en ging ze voor de lol naar de zogenaamde influencers kijken. Iemand van de uitgeverij had haar getipt over een paar inspirerende mensen die ze ‘echt moest’ volgen. Vaak kreeg ze van zo’n sessie een goed humeur, want die lui waren zó overdreven bezig met het aanprijzen van zichzelf en van de merken die hen sponsorden, dat ze niet in de gaten hadden hoe oppervlakkig, talentloos en belachelijk ze eigenlijk waren. “Nee, ik ben een hotelgast. Sorry.”
Achter haar klonken stemmen en kort daarna kwamen

twee hoogblonde en broodmagere dames de ruimte in lopen. Hun haren bewogen mee op het ritme van hun stilettohakken. Met lichte bewondering constateerde Sylvia dat die hakken minstens zo hoog waren als die van Annechien van het *NOS Journaal*. Dat iemand daar ook in het echte leven op rond zou lopen had ze niet verwacht. De blondines keken haar vragend aan. “Hoi, ik ben Sylvia Lievers en ik heb hier een kamer geboekt,” begon ze. De twee lieten simultaan hun mond openvallen. “We hadden toch het hele hotel afgehuurd?” zei de ene tegen de andere alsof Sylvia er niet was. “Hebben we ook. Ik ga de manager erbij halen.” Verbouwereerd keek Sylvia de blondine na. Intussen was de andere naar de samengeschoolde groep gele overalls gegaan en las van het scherm van haar telefoon een lijst met namen voor. Straks even een paar namen opzoeken op *Instagram*, nam Sylvia zich voor. De blonde vrouw begon iets uit te leggen op een hoog en buitengewoon aanstellerig toontje, doorspekt met overdreven veel Engelse uitdrukkingen. “Dit is voor een tv-programma,” zei een zware stem achter haar. Sylvia draaide zich om en zag een man van een jaar of veertig. Het duurde even voordat ze doorhad dat dit de man was die ze op de website van het hotel had gezien. Dat moest een oude foto zijn geweest en anders had hij afgelopen nacht wel heel slecht geslapen. “U moet de eigenaar zijn,” zei ze en ze stak haar hand uit. Achter hem dook de andere hoogblonde vrouw op. Ze keek chagrijnig. “Zijn er problemen?” vroeg Sylvia. “Wat mij betreft niet,” bromde hij. “Maar deze dame van het mediaproductiebedrijf meent dat ze alle hotelkamers heeft geboekt. Dat klopt niet. Ze heeft alle kamers op één na geboekt: die van u, en u was eerder, dat heb ik haar zojuist uitgelegd.” Met ferme passen beende de blondine de ruimte in. De eigenaar ging achter haar aan. “Geen naaldhakken hier,” zei hij streng. “Daar gaat de houten vloer van stuk.” Zichtbaar geïrriteerd deden de twee hun stiletto’s uit. “Wat is dit voor gezelschap?” vroeg Sylvia toen de eigenaar terugkwam. “Een auditie voor een wedstrijd op televisie. Ze moeten allerlei opdrachten uitvoeren en als ze slagen mogen ze meedoen met de tv-show.”

“Jemig,” zei Sylvia. “Misschien had u dat vooraf even tegen mij moeten zeggen, dan had ik van mijn boeking af kunnen zien.”
Zijn gezicht betrok. “U heeft er vast geen last van. Zal ik u uw kamer laten zien?”

2

Sylvia gooide het plakkerige laken van zich af. Had ze haar oordoppen maar meegenomen, want het aanstellerige gelach, overdreven geschreeuw en kinderachtige gegil dat regelmatig vanuit de tuin opsteeg, terge de haar oren en verstoorde haar nachtrust. Om half acht die avond was het diner geserveerd in de tuin en Sylvia had vanaf haar tafeltje voor één moeten toekijken hoe de groep jonge, knappe mensen aan een lange eettafel tegen elkaar aan het opbieden was. De een had een sponsorcontract losgepeuterd bij een bekend cosmeticamerk, de ander had een chique kledingsponsor, terwijl de derde sieraden droeg van een beroemde designer. Omdat ze nog steeds hun okergele overalls droegen – waarschijnlijk om ze te dwingen zich op inhoud te onderscheiden en niet op uiterlijk – maakten ze volop gebruik van accessoires. Zo hadden ze allemaal de nieuwste modellen telefoons bij zich, droegen ze peperdure horloges en een van hen had zelfs een hondje bij zich in een Louis Vuitton tas. Sylvia vroeg zich af of het arme beestje ooit fatsoenlijk werd uitgelaten en moest zich inhouden om er niet naar te vragen. Tijdens het toetje had ze nagedacht over een goed Nederlands woord voor *influencer*, maar ‘beïnvloeder’ vond ze te veel eer voor die leeghoofden en ‘aansteller’ zei niets over wat die groep probeerde te bewerkstelligen. Daarna had ze nog wat proberen te schrijven, maar dat was een vruchteloze poging geweest, want het platte vermaak in de tuin was funest voor de subtiele en emotionele scène die ze had willen componeren. Als ze al wist waar die over moest gaan, trouwens, want die ingenieuze plottwist had ze nog steeds niet bedacht. Toen de influencers om half drie ’s nachts nog steeds niet rustig waren en zich gedroegen als een stel pubers die voor het eerst op jeugdkamp gingen, was Sylvia

opgestaan in de hoop een van de eigenaren erop aan te kunnen spreken. Maar de enige persoon die ze in de verduisterde hotelgang was tegengekomen, was de jonge vrouw met het hondje, die overduidelijk stomdronken was en half slapend tegen een hotelkamerdeur hing, schuin tegenover Sylvia's kamer. Sylvia bevrijdde het arme hondje uit de Louis Vuittontas, waarna het beestje onmiddellijk een pootje optrok en op het tapijt plaste. Daarna zocht Sylvia in de tas van het meisje naar een kamersleutel, maar die zat er niet in. Het ging haar te ver om in de zakken van de gele overall te voelen en daarom was ze uiteindelijk maar gewoon doorgelopen. In de tuin zag ze dat een aantal influencers inmiddels naakt in het zwembad was gesprongen. Ze had het liever via de eigenaar geregeld en voelde zich een beetje

liggen. Morgen zou ze de eigenaar vertellen wat er was gebeurd, want de rest van haar verblijf moest absoluut rustiger verlopen. Hoewel het hotel bekendstond als chic en luxe, was het Sylvia bij nadere bestudering opgevallen dat het onderhoud een beetje achterliep. Zo deed de airco het niet al te best, namelijk vrieskiststand of niets, was de vloerbedekking versleten en begon de verf op sommige plekken af te bladderen. In haar matras zat een kuil en Sylvia probeerde er maar niet aan te denken wie daar allemaal voor haar hadden gelegen en wat voor activiteiten ze daar hadden ontplooid. Vanaf buiten klonk een gil, gevolgd door een plons. Daar ging er weer een het zwembad in. Hielden die kinderen nooit op? Je zou denken dat influencers zo gezond mogelijk leefden om een beetje appetijtelijk op een selfie te kunnen staan, maar dat had deze groep kennelijk niet nodig. De hoogmoed van de jeugd, dacht Sylvia. Zelf had

Sylvia boog zich over het hek, keek naar beneden en slaakte een kreet. **Het baasje van de hond bungelde onder haar balkon**

zenuwachtig, maar ze was toch echt te oud om zich door die lui op haar kop te laten zitten. Ze haalde diep adem en schreeuwde. “Kunnen jullie rustiger doen?” De jongelui stopten met hun gesprekken en keken haar aan met ongelovige, lachende gezichten. Sylvia werd zich pijnlijk bewust van hoe ze eruit moest zien in haar vaalgrijze slaapshirt en roze pyjamabroek. “Natuurlijk mevrouw. Wij zullen rustig doen,” antwoordde een meisje met blauwgeverfd haar. “Dat zou fijn zijn. Bedankt. En nog iets: dat meisje met dat hondje kan haar kamer niet in, misschien kan iemand haar helpen.” “Zullen we doen, mevrouw.” Toen Sylvia wegliep hoorde ze hen alweer lachen, waarschijnlijk om haar. Tot haar opluchting waren het meisje en het hondje weg toen ze terugkwam. Ze trok haar hotelkamerdeur achter zich dicht, draaide hem op slot en ging op haar bed

ze op die leeftijd ook nachten achter elkaar kunnen doorhalen zonder dat er maar iets aan haar uiterlijk af te lezen was. Hard gelach, gejoel en opnieuw een plons. Ze voelde de irritatie schuren, ergens onder haar middenrif. Niks schrijfretraite. Niks briljante ingevingen. Kwaad draaide ze zich op haar andere zij. Toen ze na zeker een uur eindelijk bijna in slaap viel hoorde ze een vreemd krassend en piepend geluid aan haar deur. Sylvia hield haar adem in en spitste haar oren, maar kon het geluid niet thuisbrengen. Ze kwam overeind. Op haar blote voeten liep ze naar de deur en draaide hem van het slot. Zodra ze de deur had geopend wrong het Louis Vuittonhondje zich naar binnen en rende naar haar balkon. Daar ging het beestje weer staan piepen en krabben.

“Dat gaan we niet doen, kleine vriend,” zei ze. “Jij moet bij je eigen baasje zijn. Kom, dan breng ik je terug.” Op het moment dat ze het diertje wilde oppakken, viel haar oog op de reling van haar balkon. Daar zat iets wat er niet hoorde. Een soort van zilveren riem blonk in het maanlicht. Bij aankomst had ze de smeedijzeren jugendstilreling van haar balkon uitgebreid bewonderd, maar toen was dit er nog niet geweest. Behoedzaam opende ze de balkondeur. Flarden geluiden van de feestende jongeren dreven haar tegemoet. Het hondje liep naar de rand van het balkon, hij was klein genoeg om door de tralies te kunnen. “Stop!” riep ze paniekerig. Het diertje bleef gelukkig stilstaan, maar begon onrustig te piepen. Sylvia boog zich over het hek, keek naar beneden en slaakte een kreet. Het baasje van de hond bungelde onder haar balkon. Het was te donker om te zien hoe ze eraan toe was. “Gaat het?” vroeg ze met verstikte stem. Er kwam geen reactie. Toen pas drong echt tot haar door dat dit foute boel was. Een golf van paniek overspoelde haar. Sylvia begon te gillen en te roepen, maar niemand in de tuin reageerde op haar noodkreten. Toen ze zich dat realiseerde, rende ze haar kamer uit om hulp te halen.

3

“Is ze echt dood?” vroeg Sylvia misschien wel voor de vierde keer. De politieagente die haar verklaring opnam knikte geduldig. “En hing ze serieus aan de hengels van haar Louis Vuittontas? Hoe is dat in godsnaam mogelijk?” “U heeft verteld dat ze dronken was toen u haar op de gang tegenkwam. De anderen hebben bevestigd dat ze bij het zwembad ook het nodige had ingenomen.” “Drugs ook misschien?” opperde Sylvia. “Wellicht.” “Sommige combinaties van drank en drugs zorgen ervoor dat je echt niet meer weet wat je doet.” De agente keek haar even argwanend aan en knikte toen langzaam. “U bent waarschijnlijk de laatste persoon die haar heeft gezien. Had u uw deur afgesloten toen u naar beneden ging?”

“Ik heb hem alleen achter me dichtgetrokken. Dat meisje zal zich in de deur hebben vergist. Wat moet er nu met dat hondje gebeuren?” “U zei dat u niemand anders heeft gezien. Dus ook niet de hotelleiding?” “Nee, dat vond ik eerlijk gezegd best vreemd. Die influencers maakten echt ongelooflijk veel herrie. Slapen de eigenaren hier eigenlijk wel?” “Nee, zij wonen hiernaast.” “Maar dan moeten ze het toch gehoord hebben?” Sylvia keek naar het eigenaarsechtpaar, dat werd vergezeld door de oudere dame die ze eerder in het fietspak had zien lopen. Ze zaten met z'n drieën naast elkaar op een canapé en keken somber voor zich uit. “Ben ik klaar?” vroeg Sylvia aan de agente. “Blijft u in de buurt?” “Ik ben nogal geschrokken. Eerlijk gezegd dacht ik erover om weer naar huis te gaan.” “Dan zou ik graag uw contactgegevens noteren.” Sylvia gaf haar adres en zag hoe de agente naar de jongeren liep. Een paar influencers huilden, andere staarden apathisch voor zich uit en sommige leken volstrekt onverschillig onder de gebeurtenis en scrolde wat op hun telefoon. “Zo, de eerste is afgevallen,” zei de eigenaar, die ineens naast haar stond. “Wat zegt u?” Sylvia twijfelde of ze het goed had gehoord. Hij glimlachte droevig. “Sorry, dat was ongepast van mij. Maar daarom zijn ze hier toch? Om het van elkaar te winnen. Ze doen wel vriendelijk, maar het gaat er uiteindelijk om dat er maar een paar overblijven.” “Gaat alles dan gewoon door?” Sylvia kon het zich niet voorstellen. Hij wierp een blik op het groepje deelnemers. “*The show must go on*,” zei hij en glimlachte flauwtjes. Zonder haar reactie af te wachten liep hij met grote stappen bij haar vandaan. Sylvia keek hem zwijgend en enigszins verbluft na. Bij de terrasdeuren draaide hij zich plotseling om en keek op zijn horloge. “U zult wel honger hebben, ik zal ervoor zorgen dat het ontbijt wordt klaargemaakt. Over een kwartiertje kunt u plaatsnemen in de ontbijtruimte,” zei hij op zakelijke toon en het leek wel alsof hij nu al was vergeten dat er een paar uur geleden een lijk aan een van de balkons van zijn hotel bungelde.

“Nou, eigenlijk,” zei Sylvia, “heb ik besloten om naar huis...”
“U blijft toch wel?” onderbrak hij haar met stemverheffing en er klonk iets in door wat een gevoelige snaar raakte bij Sylvia. “Ik, eh...,” probeerde ze nog, maar de eigenaar kwam naar haar toe en pakte haar handen beet. Haar eerste reactie was om die zo snel mogelijk terug te trekken, maar de greep van zijn warme handen was te stevig en eigenlijk ook wel aangenaam. Ze keek ongemakkelijk naar zijn vrouw en de oudere dame. Die bleven echter voor zich uit kijken en kregen er klaarblijkelijk niets van mee.
“Mevrouw Lievers, u zou ons zeer behulpzaam zijn als u uw verblijf niet annuleert. U begrijpt vast wel dat alle coronamaatregelen ook ons hard hebben geraakt.” Hij

De deur stond een stukje open en ze bleef gealarmeerd staan **toen ze daarbinnen iets zag bewegen**

knikte kort naar het groepje influencers bij het zwembad. “Normaal gesproken zouden we dergelijke gasten pertinent weigeren en het spijt me zeer dat u er last van ondervindt, maar... Nou ja, het is een familiebedrijf, ziet u.” Hij keek naar de oudere dame op de canapé. “Mijn schoonmoeder heeft het de afgelopen twintig jaar samen met haar man opgebouwd en mijn vrouw en ik... wij...” Hij knipperde even met zijn ogen en leek iets weg te slikken, en liet haar handen niet los. “Mijn schoonmoeder is sinds een jaar weduwe en wij hebben het bedrijf van haar overgenomen, maar zij is er nog steeds zeer bij betrokken en mijn vrouw en ik zouden het verschrikkelijk vinden als een faillissement onvermijdelijk is, vooral omdat we op privégebied momenteel ook het nodige doormaken.” Hij stopte zijn emotionele relaas abrupt, liet haar handen los en deed een pas achteruit. “Sorry, ook dit is ongepast. Het spijt me dat ik u hiermee lastigval, dat had ik niet mogen doen. Excuses.” Sylvia kwam maar met moeite los van zijn diepe basstem en lichtbruine in- en intrieste ogen en ze miste zijn

warme handen nu al. Ze was te lang alleen, de impact van zijn aanraking was het onomstotelijke bewijs. Opeens schoot door haar heen dat ze nog steeds in haar pyjama liep. “Het geeft niet,” zei ze snel. “Ik begrijp het heel goed. U hoeft zich geen zorgen te maken, ik blijf.” Ze moest deze arme en, oké, knappe man gewoonweg helpen en ach, die influencers zouden nu toch wel wat rustiger zijn, en ze hielp mensen nou eenmaal graag, verklaarde ze voor zichzelf.
De eigenaar schraapte zijn keel en leek zich weer te herstellen. “Nou, het ontbijt is over een kwartiertje klaar.” Hij wenkte zijn vrouw, maar het was uiteindelijk

zijn schoonmoeder die opstond en met hem meeging. Terwijl ze naar binnen liepen hoorde Sylvia haar iets onverstaanbaars tegen hem zeggen, maar het was zeer onvriendelijk, zo veel was haar wel duidelijk. Sylvia besloot eerst naar haar kamer te gaan. Ze wilde zich opfrissen, eindelijk iets anders aantrekken en ze wilde haar telefoon hebben om de profielen van de auditanten nog eens goed te bestuderen.
Tot haar verbazing had ze inderdaad best trek in een lekker ontbijtje. Met de deurklink in de hand vroeg ze zich af of dat niet wat ongevoelig van haar was en wellicht daardoor hoorde ze het scheurende geluid te laat. De agente had het nog zo gezegd: “Uw kamer is een plaats delict, mevrouw Lievers, en daarom verzegeld. Wij hebben uw spullen verhuisd naar kamer 13.” Sylvia draaide zich om en staarde vol afschuw naar de deur schuin tegenover haar. “De kamer van de overledene, die is al vrijgegeven, helaas was er geen andere beschikbaar,” had de agente er koeltjes aan toegevoegd. Hoe kon ze dat nou zijn vergeten? Gefrustreerd staarde Sylvia naar het toch overduidelijke pimpelpaarse verzegelingslint met politielogo. Met de deurklink nog steeds in haar hand begon ze te twijfelen. Ze vroeg zich

namelijk al die tijd iets af wat ze nu snel even kon onderzoeken. Je was thrillerschrijfster of je was het niet. Snel glipte ze naar binnen.

Ze sloot de deur zachtjes achter zich en moest wennen aan het diffuse licht. De dikke gordijnen waren gesloten en het was er bedompt en warm. Op de tast liep ze naar de gordijnen, schoof ze een klein stukje opzij en spiekte door het kiertje naar het balkon. Een huivering trok door haar lijf, maar toen realiseerde ze zich dat de influencer wel in stijl was gestorven, verstrengeld in de hingsels van een belachelijk dure tas, hangend aan een in jugendstil afgewerkt balkon. Zou het inderdaad zelfmoord zijn geweest, zoals een aantal van de kandidaten had geopperd? Was de druk van de voorrondes te veel geweest voor haar? Sylvia trok het gordijn iets verder open en zag dat de tuin en het zwembad verlaten waren. Voorzichtig opende ze de balkondeuren, hurkte neer voor het hekwerk en inspecteerde het ingenieuze vlechtwerk van smeedijzeren guirlandes en bloemmotieven minutieus. En hoe vluchtig ze er vannacht ook naar had gekeken, ze zag haar theorie nu bevestigd: dit was geen zelfmoord geweest. Hoe had het kind in die dronken toestand het hengel zo goed kunnen bevestigen? Trouwens, het was wel heel ingewikkeld om je op die manier te verhangen. Je moest over de reling gaan hangen en dan, half op je kop, de tas vastmaken en je voorover laten zakken.

“Onmogelijk,” zei Sylvia hardop, zich ondertussen optrekkend aan het hekwerk om vanuit haar gehurkte positie overeind te komen. Ze liep naar de deur, nog een beetje stijf.

Met de toppen van haar vingers en wat speeksel probeerde ze het gescheurde zegel weer een beetje tegen elkaar aan te drukken, maar dat was tevergeefs. Ze zou het erop gooien dat ze iets was vergeten, voor het geval de agente haar erop zou aanspreken.

4

Kamer 13 had gelukkig geen paars lint en was tot Sylvia’s verbazing vrij toegankelijk. Haar koffer lag op het daarvoor bestemde draagrek achter de deur, maar

was geopend, en dat vond ze bijzonder nalatig van de politie. Ze checkte de inhoud vluchtig en voor zover ze kon overzien ontbrak er niets. Het idee alleen al dat een vreemde haar slipjes en bh’s had ingepakt vond ze gênant.

De kamer was groter dan de hare en zag er keurig uit. Niets wees erop dat hier tot voor kort een influencer met haar hondje had gelogeerd. Het enige wat was achtergebleven was een vage, maar wel indringende parfumgeur die direct op haar keel sloeg. Kuchend liep ze naar de badkamer voor een glaasje water. De deur stond een stukje open en ze bleef gealarmeerd staan toen ze daarbinnen iets zag bewegen. Ze gooide de deur open en zag nog net iemand de fraai betegelde inloepdouche in schieten. Haar benen wilden al wegrennen, maar iets deed haar besluiten om de wc-borstel te grijpen. Met het hart in de keel en zwaaiend met de borstel stapte ze de douche in. Er stond iemand tegen de muur gedrukt, met de armen voor het gezicht, te gillen als een speenvarken. “Niet slaan, niet slaan!”

Sylvia bleef vertwijfeld staan. De stilte maakte dat de indringer de armen langzaam liet zakken en, na Sylvia een lange seconde van top tot teen te hebben bekeken, in een klaterende lach uitbarstte.

“Bent u soms ontsnapt uit Plopsaland?”

Sylvia’s hart bonkte nog steeds in haar keel en ze kon er niet om lachen. “Wie ben jij?” snauwde ze.

De modepop in okergele overall stak een hand uit.

“Sky.”

Sylvia negeerde het gebaar, maar liet de wc-borstel wel zakken. Ze kon niet goed inschatten of ze te doen had met een man of een vrouw en de naam Sky gaf jammer genoeg geen uitsluitsel. Gezien de lengte en brede schouders ging ze er gemakshalve maar van uit dat het een man was, of eerder een jongen.

Sky veegde met een sierlijk gebaar een pluk haar uit zijn gezicht. “U bent toch die bestsellerschrijfster?”

“Wat doe je hier?”

“Dat kan ik ook aan u vragen.”

“Dit is mijn kamer.”

“O. Ik dacht dat dit de kamer van Madeleine was.

Nummer 13, toch?”

“Madeleine?” aarzelde Sylvia.

“Het meisje dat aan uw balkon hing.”

Sylvia keek in zijn prachtige lichtblauwe ogen, omlijst

door tot in de perfectie aangebrachte make-up, maar in plaats van medeleven of verdriet zag ze er tot haar verbazing eerder een soort geamuseerdheid in. “Nogmaals: wat doe je hier?” hervatte ze haar verhoor. Sky zuchtte overdreven diep. “Madeleine had bijzondere nagellak van haar sponsor gekregen, een unieke tint okergeel van Yves Saint Laurent, nergens meer verkrijgbaar. En wat denk je? Foetsie.” “En dat vind je – gezien de omstandigheden – heel belangrijk?” Hij zette grote ogen op. “Zeer belangrijk!” Hij stak zijn handen ver vooruit en toonde haar zijn nagels die er in Sylvia’s optiek perfect uitzagen, alleen was de nagellak

Ze glimlachte naar hem. ‘Wat denk jij: heeft Madeleine zelfmoord gepleegd?’ ‘No way! Ze is vermoord, geen twijfel mogelijk’

niet okergeel maar groen. “Aangezien we verplicht in deze spuuglelijke diarreekleurige dwangbuizen moeten rondlopen, móét ik zo snel mogelijk een bijpassende nagellak zien te scoren.” Sylvia’s mond viel nog net niet open. “Natuurlijk,” zei ze hoofdschuddend. Ze draaide zich om en liep de badkamer uit. “Dus niet de politie, maar jij hebt mijn koffer doorzocht?” vroeg ze zo nonchalant mogelijk over haar schouder. Sky kwam snel achter haar aan. “Ik zou niet durven, mevrouw,” zei hij met een vette knipoog. Hij zette zijn handen in zijn zij en keek haar uitdagend aan. “U schrijft toch thrillers?” “Ja, dat klopt. Zeg maar jij, hoor.” Sylvia nam zich voor haar grijze haar nu toch echt te laten kleuren. Hij glimlachte zijn spierwitte tanden bloot. “Dan moet de dood van Madeleine toch heel inspirerend voor jou zijn,” opperde hij brutaalweg. “Ze hing nogal teatraal aan het balkon, toch? Dat zou in een van je boeken voor een vette moord door kunnen gaan, of niet soms?”

voegde hij er enthousiast aan toe. Sylvia was te onthutst om te reageren. Sky nam ongevraagd plaats op een fluweelgroene, gecapitonneerde chaise longue en sloeg zijn benen op een overdreven manier over elkaar. Hij steunde met zijn elleboog op zijn knie en legde een hand onder zijn kin. Voor een influencer waarschijnlijk de perfecte pose, vermoedde Sylvia. “Ik ben ook bezig met een boek. En je raadt het nooit,” giehelde hij, “het is ook een thriller!” De moed zakte Sylvia in de schoenen, de zoveelste wannabe-schrijver, en voordat hij haar kon vragen zijn manuscript te beoordelen, besloot ze hem uit te horen. “Wat leuk! En als thrillerschrijvers onder elkaar,” ze glimlachte naar hem. “Wat denk jij: heeft Madeleine zelfmoord gepleegd?” “No way! Die chick stond bovenaan in de scores. Bij elke

opdracht stond ze met haar veel te grote neus vooraan en ze was zo *eager* als wat. Ze is vermoord, geen twijfel mogelijk.” Met gekromde tenen probeerde Sylvia alle Engelse woorden voor lief te nemen. “Door een medekandi-daar,” concludeerde ze quasi-ongeïnteresseerd. Sky nam haar onderzoekend op. “Jij vist echt naar input voor je nieuwe thriller, hè?” “Ach, beroepsdeformatie,” grapte Sylvia, maar, eerlijk was eerlijk, het was helemaal niet zo’n gek idee om deze omstandigheden te gebruiken. Ook haar eigen boek speelde zich af in een luxe villa. Daarom had ze juist dit hotel geboekt, en als ze nou eens... Sky ging rechtop zitten. “Zullen we samen *researchen*? Dan verdelen we de input. Heb jij weer een bestseller en

ik mijn debuut.” Hij keek haar verwachtingsvol aan. Sylvia twijfelde. “Ach, kom op, oude wijsheid werkt samen met jeugdige overmoed, ik zie de headlines al voor me.” Sylvia knee haar billen bij elkaar; oude wijsheid. Oude! Als hij zo doorging knoopte ze hem eigenhandig op aan hetzelfde balkon. Alsof ze al had toegezegd, ging Sky door. “Ik denk inderdaad dat een van de andere kandidaten haar heeft *gekilled*.” Sylvia ging op het puntje van de chaise longue zitten. “Wie?” “Die met dat blauwe haar natuurlijk. Andrea. Zo gek als een deur.” Hij vouwde zijn armen demonstratief over elkaar. “Die twee hadden gisteravond tijdens het eten continu ruzie.” Sylvia bedacht dat dat niet uitzonderlijk was. Tijdens het diner had ze deelnemers niet alleen tegen elkaar zien opbieden, maar ook had ze herhaaldelijk vileine woordspelingen gehoord. Als Sky dat al ruzie noemde, schoot zijn observatievermogen ernstig tekort. Los daarvan had ze dat meisje met het blauwe haar bij het zwembad gezien, toen ze ging klagen over de herrie. Zij was de enige die had gereageerd op haar verzoek en die vriendelijk beterschap had beloofd. “Waar was jij eigenlijk, toen ik vannacht bij het zwembad kwam klagen?” Sky leek even uit het veld geslagen. ‘Ik lag in het water te chillen,’ reageerde hij uiteindelijk en greep naar de telefoon in zijn broekzak. Sylvia meende geen beltoon te hebben gehoord. “Oeps, ik moet gaan, we moeten ons melden bij de organisatie.” Hij gaf haar een speels tikje op de knie. “Zo cool dat we gaan samenwerken.” Hij stond op en vertrok. Sylvia ging snel achter hem aan om voor eens en voor altijd duidelijk te maken dat er van samenwerking geen sprake kon zijn, maar toen Sky de deur opentrok, stond daar ineens iemand. Sky produceerde een hoog gillette en sloeg een hand voor zijn mond. “Eng mens,” zei hij verwijtend en rende de gang in. Meteen stapte Sylvia de gang op en zag nog net iemand wegglijpen. Ze ademde diep in en vroeg zich af wat dit betekende.

Lees volgende week deel 2.

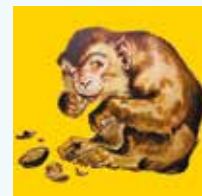
Miniworld Rotterdam

Een hele vakantie in één dag en altijd lekker weer? Dat kan, bij Miniworld Rotterdam. Reis door deze prachtige wereld in het klein, van polder via wereldstad Rotterdam helemaal naar Engeland. Je kijkt je ogen uit! miniworldrotterdam.com

Hé, doe je mee!

Stap deze zomer in het Zuiderzeemuseum in de wereld van een Zuiderzeekind en ontdek hoe kinderen hun tijd moesten verdelen over gezin, karweitjes en school. Speel de spellen, beluister de audiofragmenten en bezoek de kinderwerkstraat. www.zuiderzeemuseum.nl

Familietentoonstelling ‘BoekenZOO’

Huis van het boek zit vol met dieren deze zomer! Eeuwenoude en moderne boeken met neushoorns, gorilla's, grote olifanten, kleurrijke vissen en piepkleine insecten. Wees niet bang, ze zijn van papier. BoekenZOO is te zien van 21.06 t/m 18.09.2022 www.huisvanhetboek.nl | Prinsessegracht 30 Den Haag

Muzieksomer Gelderland

Van vrijdag 29 juli t/m zondag 14 augustus 2022 vindt de Muzieksomer Gelderland plaats, een 17-daags festival waar toptalent op de mooiste locaties speelt.

Ga naar www.muzieksomer.nl voor meer informatie.

Ga op bezoek bij de familie Van Gijn

Neem een kijkje in het leven van een familie op stand rond 1900. Hun fraaie woonhuis ademt de sfeer alsof de bewoners elk moment thuis kunnen komen. Hoe zag een werkdag van een dienstmeid eruit? Je beleeft het hier! www.huisvangijn.nl

Wil jij weten hoe een kabouter leeft?

Op de zolder van Kasteel Groeneveld word je zelf een kabouter! Ja echt! Maak je eigen soep, verzorg de dieren in het dieren-ziekenhuis. En... kom alles te weten over poep!

www.kasteelgroeneveld.nl

Het vernieuwde Bakkerijmuseum

Al 40 jaar het Lekkerste museum. Proef de geschiedenis van de Hollandse bakkerij over brood, koek en banket. Voor kinderen zijn er altijd gratis activiteiten.

www.deoudebakkerij.nl 0227-545014

Verwondering. Misleiding. Historie.

Achter iedere schat schuilt een bijzonder verhaal. Dat maakt een bezoek aan Miramar Zeemuseum, OERmuseum en Museum Valse Kunst zo bijzonder. Ook voor kinderen! Ontdek het verhaal in Diever en Vledder. www.deschatkamers.nl